

ΝΤΑΒΙΝΤΕ ΜΟΡΟΖΙΝΟΤΟ

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Η τρομερή διαθήκη
του ΤΖΕΡΕΜΙ
ΧΟΠΕΡΤΟΝ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Βισκαϊκός κόλπος, ανοιχτά των γαλλικών ακτών

41° 36' Β - 7° 2' Δ

16 Μαΐου 1799, δεύτερη μέρα του ταξιδιού

Το κάλυμμα του μπαούλου άνοιξε κι εγώ πετάχτηκα από μέσα σαν αστραπή.

«Ουφ, επιτέλους! Δε θα άντεχα ούτε δευτερόλεπτο παραπάνω!»

Ο κακομοίρης ο Χάρι έβαλε τις φωνές και παραλίγο να ρίξει κάτω το φανάρι του και να πάρει φωτιά όλο το αμπάρι. Έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω, ψαχούλεψε το πουκάμισό του κι έβγαλε ένα κοφτερό στιλέτο για να με απειλήσει – όχι και πολύ πειστικά, οφείλω να πω.

Και τότε εγώ ξεδίπλωσα το περίφημο χαμόγελό μου με τα λακκάκια στα μάγουλα.

«Μα είναι δυνατόν;» τον ρώτησα. «Γίνεται να μην αναγνωρίζεις την ξαδέρφη σου, την Κάρι;»

«Την ξα-ξα-ξα...»

Α, καλά, χάζεψε αυτός.

«Η ίδια αυτοπροσώπως!» αναφώνησα με ένα ακόμα πιο πλατύ χαμόγελο.

«Κα-Κάρολαϊν; Πό... πόσο καιρό κρυβόσουν εκεί μέσα, σ' αυτό το μπαούλο, θέλω να πω;»

«Από χτες, απ' όταν σάλπαρε το καράβι από το Σαουθάμπτον» του εξήγησα υπομονετικά. «Ή μάλλον λίγο πιο πριν, όταν κρύφτηκα για να με κουβαλήσουν στο καράβι μαζί με τις άλλες αποσκευές».

Του έδειξα τη στοίβα με τις κασέλες, τα βαρέλια και τα μπαούλα που είχαν γεμίσει το αμπάρι από το πάτωμα μέχρι τη χαμηλή του οροφή.

«Δεν ήταν και πολύ άνετα, θα έλεγα».

«Και... και γιατί έχεις ντυθεί σαν... σαν...»

Ο κακομοίρης ο Χάρι ήθελε να με ρωτήσει γιατί φορούσα αντρικά ρούχα: παντελόνι, τιράντες, πουκάμισο κι έναν μπερέ της κακιάς ώρας, που είχα βρει μέσα στο μπαούλο, για να κρύψω τα μακριά ξανθά μου μαλλιά.

Για να λέμε την αλήθεια, ήταν μάλλον χαζή ερώτηση.

Είναι φανερό πως ένα κορίτσι που δεν έχει κλείσει καλά καλά τα έντεκα, το οποίο είναι μάλιστα και λαίδη –το κανονικό μου όνομα είναι Κάρολαϊν Μαργκαρέτα Γκουέντολιν Στιούαρτ–, ένα τέτοιο κορίτσι δε γίνεται να μπει λαθραία σ' ένα καράβι που σαλπάρει για την άλλη άκρη του κόσμου ντυμένο σαν να πηγαίνει σε δεξίωση. Κι αυτό γιατί, ως γνωστόν, όλοι οι ναυτικοί είναι άντρες, οπότε

οποιαδήποτε κοπέλα θα γινόταν στόχος ανεπιθύμητων σχολίων.

Θα μπορούσε να με ρωτήσει όμως κάτι πιο έξυπνο. Να, για παράδειγμα, γιατί μια δεσποινίς της υψηλής κοινωνίας, όπως ήμουν εγώ, είχε αποφασίσει ξαφνικά να παρατήρει τα πάντα και να σαλπάρει για την άλλη άκρη του κόσμου.

Η απάντηση ήταν λίγο πιο περίπλοκη.

Το γεγονός είναι πως από τότε που πέθανε η Μάρθα, η μεγάλη μου αδερφή, πριν από τρία χρόνια, βρέθηκα να ζω με τον άντρα της, δηλαδή τον κουνιάδο μου, δηλαδή τον λόρδο Μάξουελ. Καλός άνθρωπος, δε λέω, μόνο που ποτέ δεν τα πηγαίναμε καλά, κι έτσι πήρε την απόφαση να με στείλει εσωτερική σ' ένα κολλέγιο. Και μετά σ' ένα άλλο, και μετά σ' ένα άλλο...

Βρισκόμουν λοιπόν στο σπίτι περιμένοντας να με στείλει σαν ταχυδρομικό πακέτο στο επόμενο σχολείο, όταν είδα την άμαξα του ξαδέρφου μου του Χάρι, που είχε σταματήσει στην αυλή της βίλας. Δεν είχε έρθει βέβαια για μένα, αλλά για να μιλήσει με τον Μάξουελ... Εγώ όμως τους κρυφάκουσα πίσω από την πόρτα.

«Αποφάσισα να κάνω ένα μακρινό ταξίδι, κύριε» του είπε ο Χάρι. «Θέλω να πάω στα νησιά του Ειρηνικού, σ' εκείνη τη νότια γη που ανακάλυψε τώ-

ρα τελευταία ο πλοίαρχος Κουκ. Σ' αυτούς τους άγνωστους ακόμη τόπους, γεμάτους πλούτη, ευκαιρίες... Νιώθω πως εδώ στην Αγγλία δεν υπάρχει τρόπος να βρω κάτι που να μου ταιριάζει. Εκεί όλα θα είναι διαφορετικά. Κι επιπλέον, θέλω να φύγω και για έναν άλλο λόγο. Δυστυχώς δεν μπορώ να σας τον αποκαλύψω ακόμη, όμως σας παρακαλώ να με πιστέψετε. Αν χρηματοδοτήσετε το ταξίδι μου, θα είναι και για δικό σας καλό».

Εδώ θα πρέπει να πω ότι ο λόρδος Μάξουελ δεν είναι κανένας ανοιχτοχέρης, το αντίθετο μάλιστα. Είναι πρώτης τάξεως τοιγκούνης, όμως ο ξάδερφός μου ο Χάρι ήξερε πώς να τον πείθει. Κι έτσι, χωρίς δεύτερη κουβέντα, κατάφερε να πάρει αυτά τα χρήματα και να φύγει. Και χωρίς δεύτερη κουβέντα πήρα κι εγώ την απόφασή μου. Τέρμα το κολέγιο, τα μαθήματα χορού, η οικιακή οικονομία και οι μουσικές δωματίου! Μπροστά στα μάτια μου έβλεπα την ανοιχτή θάλασσα, τα πανιά του ιστιοφόρου να πλαταγίζουν, τις ακτές της Αφρικής, κι ακόμα παραπέρα: την Αυστραλία και τα νησιά του Ειρηνικού με τα άφθονα εξωτικά φρούτα!

Έτσι, όταν η άμαξα του Χάρι έφυγε από τη βίλα, εγώ είχα κιόλας προλάβει να σκαρφαλώσω από την πίσω ρόδα και να το σκάσω μαζί του. Ακολούθησα τον ξάδερφό μου μέχρι το λιμάνι του Σαουθάμπτον,

κρύφτηκα στο μπαούλο κι αυτό ήταν! Όλη την πρώτη μέρα του ταξιδιού την πέρασα κλεισμένη εκεί μέσα, κι έβγαينا μόνο μες στη μαύρη νύχτα για να κάνω την ανάγκη μου – βλέπετε, ακόμα και μια λαίδη έχει τις ανάγκες της.

«Μα καλά, τρελάθηκες;» με ρώτησε ο Χάρι αφού με πήγε στα κρυφά στην καμπίνα του. «Και γιατί δε μου το 'πες αμέσως;»

Άντε πάλι μ' αυτές τις χαζές ερωτήσεις του. Αν με ανακάλυπταν όσο ήμασταν ακόμη κοντά στην Αγγλία, πολύ πιθανόν ο ξάδερφός μου να ζητούσε από τον καπετάνιο να αλλάξουν ρότα και να γυρίσουν πίσω. Τώρα όμως, είχαμε απομακρυνθεί για τα καλά από την πατρίδα, κι έτσι ήταν αναγκασμένος να με πάρει μαζί του.

Όταν τελείωσα την ιστορία μου, ο Χάρι κούνησε το κεφάλι του.

«Αυτό που έκανες είναι σκέτη τρέλα» είπε. «Το ταξίδι αυτό θα μου πάρει τουλάχιστον τρεις μήνες. Πηγαίνω στην άλλη άκρη του κόσμου, στο πιο άγριο μέρος της Γης. Δε γίνεται να κουβαλάω μαζί μου ένα κοριτσάκι...»

«Δε χρειάζεται να πεις την αλήθεια. Πες ότι είμαι αδερφός σου ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Αν χρειαστεί, μπορώ να δουλέψω μούτσος».

«Θ' αστειεύεσαι βέβαια».

Δεν αστειευόμεουν καθόλου.

Έτσι όπως σηκώθηκε ο Χάρι, χτύπησε το κεφάλι του στην πραγματικά πολύ χαμηλή οροφή της καμπίνας – σιγά σιγά άρχισα να συνειδητοποιώ ότι σ' ένα καράβι τα πάντα είναι μικρά, στενά και στριμωγμένα.

«Πρέπει να μιλήσω στον καπετάνιο» είπε. «Θα του εξηγήσω ότι... Κάτι θα βρω να του πω. Απόψε θα κοιμηθείς στο κρεβάτι μου κι εγώ στο πάτωμα. Μετά όμως...»

«Μετά;» τον ρώτησα ξεδιπλώνοντας το καλύτερο χαμόγελό μου.

«Μετά θα κατέβεις στο πρώτο λιμάνι και θα γυρίσεις σπίτι σου. Τα ταξίδια στη θάλασσα δεν είναι για μικρά κορίτσια, συνεννοηθήκαμε;»

Βγήκε από την καμπίνα βροντώντας την πόρτα. Από το φινιστρίνι πρόλαβα να δω τα μαύρα κύματα που έσκαγαν στο σκάφος.

ΠΟΛΥΝΗΣΙΑ
1799

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Η τρομερή διαθήκη του ΤΖΕΡΕΜΙ ΧΟΠΕΡΤΟΝ

Υπάρχει πάντα ένας καλός λόγος για να τρυπώσεις παράνομα
σ' ένα ιστιοφόρο με προορισμό τα κοραλλιογενή νησιά
του Ειρηνικού Ωκεανού. Ιδίως αν είσαι ένα εντεκάχρονο κορίτσι
από καλή οικογένεια. Και ιδίως αν θες να το σκάσεις
από τη συμβατική ζωή που σου επιβάλλει ο κηδεμόνας σου.
Κι όλα αυτά για να μάθεις ποιος σκότωσε την αδερφή σου.

Σύντομες, αυτοτελείς ιστορίες, **γραμμένες από τους πιο διάσημους**
συγγραφείς παιδικών βιβλίων, που διαδραματίζονται σε διαφορετικούς
τόπους και εποχές. Βιβλία μοναδικά, που έχουν γραφτεί ειδικά για νεαρούς
αναγνώστες, έτοιμους να ανακαλύψουν άγνωστους προορισμούς.
Ιστορίες περιπέτειας, πάθους και θάρρους. Ιστορίες συναρπαστικές,
συγκινητικές, με μυστήριο, σασπένς αλλά και χιούμορ.

ISBN:978-618-03-1715-2

9 786180 317152

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81715